

Publicerad 2018-06-04 14:49 av 1 SIGFRIDSSON

EN LÖVRESA

Famlar fram, föst mot skogsbrynets vajande trädgrenar
medan åskan letar över trakten med klarsynen stark
till löven redan tillhörande slagregnen på slagmark

där tiden skänker skickligt varje syfte sina orsaker:

Vinner att fortsätta vara framsynt.

(Fångad illa sliten. Tydda är ögonens resor.)

Är en åldrad lövflagas virvlande ofärd
vilken har samlat margfaldiga kvarlevor
i denna trasade skepnad; frostbitet lärd,
resande längs med vattenfallens klivande,
följande ner, runt den gamla vindlande ån;
alltid marken och skyarna tilldragande.

Hämtar mer önskad estetik och välfunnen sorgkritik
att ur vindsmekta nattsnön, vackert vilande, levas:

Nötta stigar blänker i ett tröttande töväder
åt en klargrämd rot ler långsamt tar ner sorgens drivkrafter,
återbördar stammen till marken att mista sitt mörker

och denna värld saknar makt över mitt döende liv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren 1 SIGFRIDSSON med Poeter.se id #48021 innehar upphovsrätten